

מ"ת 68713/07/19 - בן צרויאנסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 68713-07-19 ישראל נ' קוסטיקה(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופטת מעין בן ארי
מבקש	בן צרויאנסקי ע"י ב"כ עו"ד גיל גבאי
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד דיה בן אסא

החלטה

כללי ופירוט ההליכים

לפני בקשה לעיין מחדש בהחלטת בית המשפט מיום 17/12/19 במסגרתה הורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים כנגדו.

הבקשה נסמכת על כרסום נטען שחל במסד הראייתי, חלוף הזמן מאז נעצר המבקש והסיכון הנשקף לו בעקבות התפרצות מגפת הקורונה והחשש מפני זליגתה אל תוככי בית המעצר. צבר נימוקים אלה, והצפי בדבר התמשכות ההליך בתיק העיקרי, מצדיקים לטענת ב"כ המבקש, עיון מחדש בהחלטת המעצר.

נגד המבקש (משיב 2 בבקשת המעצר) ומשיב 1 הוגש כתב אישום המייחס למבקש במסגרת האישום השני עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה בכוח, הצתה, גרימת חבלה והיזק בזדון.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית עסק משיב 1 במתן הלוואות ועובר ליום 27/2/19, נטל נ.א הלוואה כספית ממשיב 1 והיה חייב סכום של 7,000 ₪ (להלן: "החוב"). בני משפחתו של נ.א מתגוררים בדירה בקומה הראשונה של בניין מגורים ברחוב פנחס לבון בחולון (להלן: "הדירה" ו- "הבניין").

בעקבות החוב, במסגרת האישום הראשון, מיוחסות למשיב 1 בלבד עבירות של סחיטה בכוח והיזק בזדון כאשר משיב 1

איים על נ.א. ומשפחתו, לרבות גרימת שברים בדלת ביתם באמצעות פטיש, על מנת להניעו לשלם את החוב.

במסגרת האישום השני המיוחס גם למבקש, מיוחסות כאמור למבקש ולמשיב 1 עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה בכוח, הצתה, גרימת חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון.

על פי הנטען באישום זה, בהמשך למתואר באישום הראשון ומשלא שולם החוב על ידי נ.א., קשר משיב 1 קשר עם המבקש להצית את הדירה על מנת להניע את נ.א. לשלם את החוב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 27/5/19 הגיעו השניים לבניין כשהם רכובים על אופנוע ובחזקתם בנזין. באותה העת, שהו בדירה אחיו הקטינים של נ.א. - א.א. קטינה ילידת 2005, ב.ב. קטינה ילידת 2007 ו- ג.ג. קטין יליד 2013, כשהם לבדם בדירה.

המבקש ומשיב 1 נכנסו לבניין כשהם חבושים בקסדות, ניגשו אל דלת הדירה והחלו לבעוט ולהלום בחוזקה בדלת, תוך שהם קוראים בשמו של נ.א. בעקבות זאת, א.א. ניגשה לדלת הדירה ואמרה למשיבים מבעד לדלת ש- נ.א. אינו מתגורר במקום וכי היא ילדה ואין ברשותה מפתח לדירה. מיד ובסמוך לכך, שפכו המשיבים בנזין על הדלת ואל פנים הדירה ושילחו אש בדירה, בידעם כי בדירה שוהים קטינים ומתוך כוונה לפגוע בהם, ולאחר מכן נמלטו מהמקום, לאחר שקיפלו את לוחית הזיהוי של האופנוע. האש אחזה בדלת, חדרה אל הדירה והציתה את נעלי הבית שנעלה לרגליה ב.ב., אשר עמדה באותה העת בסמוך לדלת, ונגרמו לה כוויות ברגליה. בעקבות האש שאחזה בדירה, נסו הקטינים אל חלון מרפסת הדירה וקפצו מהחלון כש- ב.ב. נושאת על גבה את ג.ג., מגובה של כשלושה מטרים מן הקרקע. כתוצאה מהקפיצה, נפצע ג.ג. בראשו ונגרם לו חתך מדמם. בשל החבלות שנגרמו לקטינים כתוצאה מההצתה ומהימלטותם דרך חלון מרפסת הדירה בקפיצה אל קרקע חשופה, פונו הקטינים לבית החולים.

ביום 30/10/19 ניתנה החלטת חברי השופט הימן בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ולאחר ניתוח מקיף של הראיות, קבע כדלקמן:

"לאחר שנתתי דעתי לראיות שהוצגו לפני ולטיעוני באי כוח הצדדים, אני סבור כי מסקנה יחידה וברורה עולה מתוך מכלול הראיות הנסיבתיות והיא כזו הקושרת את שני המשיבים לאירוע המתואר באישום השני, כמי שקשרו קשר להצית את דירת בני משפחתו של נ.א. וביצעו בצוותא את העבירות המיוחסות להם".

עניינו של המבקש הופנה לשירות המבחן, ובמסגרת תסקיר מיום 24/11/19 הומלץ על המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני, לצד מערך פיקוח אנושי וצו פיקוח מעצרים. שירות המבחן הביא בחשבון מחד את חומרת המעשים וההתרשמות כי המבקש נתון בתהליך התדרדרות, ומאידך נלקחו בחשבון גילו הצעיר (בן 20 כיום), התאמתו לפיקוח אלקטרוני וההתרשמות כי המפקחים המוצעים מהווים גורם מציב גבול עבורו.

ביום 17/12/19 הורה השופט הימן על מעצרם של המבקש והמשיב 1 עד לתום ההליכים כנגדם. בהחלטתו, בכל הנוגע למבקש, ציין כי נשקפת מפניו מסוכנות ברמה גבוהה אשר אינה מתאימה לחלופת מעצר, על אף המלצות שירות המבחן.

על החלטת בית המשפט בדבר מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו הוגש ערר, כאשר יצוין, כי בהמלצת בית משפט העליון, נזנחו טענות ב"כ המבקש בדבר העדר קיומן של ראיות לכאורה, והערר התמקד באפשרות להורות על המשך מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני.

כך נקבע במסגרת הערר (בש"פ 8636/19, החלטה מיום 13/1/2020):

"המעשים המיוחסים לעורר חמורים ביותר; כך בהתקיים ראיות לכאורה למעשה ההצתה המיוחס לו יחד עם השותף, בדירת מגורים בבית משותף, שבה מצויים שלושה קטינים שקפצו ממרפסת הבית על מנת להימלט מן האימה. כפי שציין בית משפט המחוזי, זו 'חוויה שהיא כחלום בלהות לכל אדם'; והמסוכנות זועקת".

אשר לסטייה מהמלצות שירות המבחן, נקבע כי:

"שירות המבחן עומד על שורה של סימנים מדאיגים, לרבות נטייתו של העורר להקל בחומרת מעשיו, קושי במתן אמון, קיומם של קשרים חברתיים ודפוסי חשיבה שוליים, הימצאותו בתהליך הידרדרות וכי הליכים משפטיים וטיפוליים אינם מרתיעים את העורר. ויאמר בנקודה זו כי תסקיר שירות המבחן מהווה אמנם כלי עזר חשוב ומשמעותי, אך מדובר בהמלצה שאימוצה כפוף לשיקול דעתו של בית המשפט..."

טיעוני ב"כ המבקש

ב"כ המבקש הדגיש כי חל כרסום משמעותי במסד הראייתי לאחר שמיעת עדותו של מפקח גלעד פרץ, שכן הוברר בחקירתו הנגדית כי קיימת בעיה מהותית בפלט שהתקבל מחברת איתורן, כאשר מדובר בראייה מרכזית. בנוסף, נטען כי עקב מצב החירום השורר במדינה בוטלו מועדי הוכחות ושמיעת הראיות עברה למותב אחר, על כל המשתמע מכך בנוגע להתמשכות ההליכים. כן נטען כי נגיף הקורונה מתפשט גם אל כתלי בית המעצר וקיים חשש משמעותי לבריאות העצורים ובהם המבקש, כעולה מעדכון ששלח ב"כ המבקש לאחר שמיעת הטיעונים.

מענה ב"כ המשיבה

ב"כ המשיבה עמדה בטיעוניה על חומרת המעשים בהם נאשם המבקש, והפנתה להחלטת בית משפט העליון במסגרתה הודגשה המסוכנות הנשקפת מפניו של המבקש, עת ראה לדחות ערר על מעצרו. כן, הדגישה כי חלפו רק חודשיים מאז החלטת בית משפט העליון ולפיכך אין מקום לקבוע כי השתנו הנסיבות. אשר למגפת הקורונה, נטען על בסיס מסמכים שהוגשו כי שב"ס עושה כל מאמץ למנוע התפשטות המגפה. באשר למסד הראייתי, נטען כי לא חל כל כרסום בראיות, כפי שהוסבר בדיון.

דין והכרעה

סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר ייעשה אם נתגלו עובדות חדשות, השתנו הנסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה, כאשר בחינת הזמן שחלף נעשית על רקע נסיבות העניין. באופן זה יש להביא בחשבון בין היתר את חומרת העבירות, מידת המסוכנות ונסיבותיו האישיות של המבקש (ראו בש"פ **בוהלו נ' מ"י** (12/2/2020)).

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי בהחלטות הצריכות לעניין, סבורני כי לא מתקיימים התנאים המצדיקים עיון חוזר בהחלטת המעצר, כדלקמן:

הטענה בדבר כרסום ראייתי

ב"כ המבקש טען כי ההתנהלות של המבקש ומשיב 1 המתוארת בכתב האישום אינה עולה בקנה אחד עם נתוני האיתורן. נטען כי על פי נתוני מחקר תקשורת של מכשיר הטלפון המשוך למבקש בין השעות 20:50-20:55 נעשתה במכשיר גלישה באינטרנט כאשר מעת שאוכן בשעה 16:22 ברחוב אלוף שדה 185 ברמת גן לא קיימים נתוני איכון אחרים. על כן טען בא כוח המבקש כי לא ייתכן שהמבקש היה אחד משני הרוכבים על האופנוע אשר ביצעו את ההצתה, היות שלא ייתכן כי ייסע על האופנוע ללא קסדה כשהוא אוחז בשתי שקיות בידיו, לא ייתכן כי באותו הזמן ובמשך 04:41 דקות, בין השעות 20:50-20:55, בזמן שהאופנוע היה במנוסה, גלש המבקש באינטרנט ולא ייתכן כי אחסן את שתי השקיות על האופנוע שאין בו כלל מקום אחסון.

בהחלטת בית המשפט נקבע בהקשר זה כדלקמן: דיווח על אירוע ההצתה התקבל במשטרה בשעה 20:52. כחצי שעה קודם לכן, בשעה 20:25, נראו משיב 1 והמבקש יורדים מקומת דירתו של המשיב 1, כשהוא חבוש בקסדה והמבקש מחזיק בידיו שתי שקיות מלאות, עולים על האופנוע ונעים לכיוון כביש 4. בשעה 20:45, כ- 5-7 דקות לפני הדיווח למשטרה על אירוע ההצתה, הגיע האופנוע סמוך לרחוב פנחס לבון 20 בחולון, בית מגורי בני משפחתו של נ.א, ועזב את המקום בשעה 20:49, לאחר כארבע דקות בלבד מרגע הגעתו, וכשלוש דקות בלבד לפני שנמסר דיווח למשטרה.

בהתאם לנתוני האיכון, ממוקם האופנוע של משיב 1, בשעה 20:45 סמוך לבית מגורי בני משפחתו של נ.א ברחוב פנחס לבון 20 בחולון ובאשר לטענת המבקש כי מכשיר הטלפון המשוך לו אוכן בין השעות 20:50-20:55 בכתובת אחרת ברמת גן, הרי שלא ניתן להתעלם מטענת בא כוח המבקשת כי נתוני גלישה אינם מבססים נתוני איכון, ומכל מקום אין כל ראיה המהווה אינדיקציה להנחה כי מכשיר הטלפון של המבקש היה ברשותו. כעשרים דקות לאחר האירוע, בשעה 21:08, מתועדים המשיב 1 והמבקש, כשהם שבים יחד לבניין מגוריו של משיב 1, כאשר המבקש נראה שוב נושא שקית שחורה מלאה.

במהלך התיק העיקרי נשמעה עדותו של מפקח גלעד פרץ, קצין חקירות בימ"ר תל-אביב (28/1/20). במסגרת עדותו, הוגש דו"ח שנערך על פי סריקת מצלמות בבניין המגורים של משיב 1 (ת/14). הדו"ח מכיל תמונות של משיב 1 ונוספים במשך 24 שעות ביום ההצתה. העד זיהה בסרטונים את המשיב 1 והמבקש (הוגש דוח זיהוי ת/15) כשהם יחדיו. בנוסף, ערך העד ניתוח של פלט האיתורן (ת/17) בשילוב עם נתונים שהתקבלו ממצלמות האבטחה. במהלך חקירתו הנגדית, לכשעומת עם פלטי האיתורן אישר כי קיימת "קפיצה" בין השעה 20:33 ל- 20:35 בכביש 44, במסגרתה האופנוע למעשה נראה סטטי, שהעד לא ידע להסבירה.

העד העלה אפשרות כי הנהג נסע באופנוע במהירות מופרזת, ובכל מקרה מסר כי נכון להבהיר הדברים עם העד מחברת איתורן (רפי). כן, הסביר כי שרטוט מסלול האופנוע עליו נסעו המשיב 1 והמבקש, נלמד מצבר ראיות נוספות (עמ' 68 ש' 12 ואילך).

כידוע, בשלב בחינת ראיות לכאורה, לא נבדקת מהימנות הראייה ואין אפשרות לקבוע מסמרות בכך אלא אם נגלות סתירות ברורות שיש בהן כדי לכרסם באופן משמעותי במסד הראייתי, שאז ניתן לקבוע כי "התהפכה הקערה על פיה" ואין בראיות שנאספו להקים פוטנציאל להרשעה (ראה לדוג' בש"פ 5599/18 קוצרני'מדינת ישראל (30/7/2018); וראו לאחרונה בש"פ 2345/19 פלוני נ'מדינת ישראל (18/04/19)).

לאחר שבחנתי טענת הכרסום הראייתי- איני סבורה כי ניתן לקבוע בשלב זה של ההליך, בטרם נשמעו העדים הרלבנטיים, לרבות העדים מחברת איתורן, כי "התהפכה הקערה על פיה". המסד הראייתי בתיק נסמך על צבר ראיות המשתלבות זו בזו לכדי תמונה אחת כוללת שנקבע כי יש בכוחה להביא להרשעת המבקש והמשיב 1. מסקנה לפיה נשטט המסד הראייתי נוכח העולה מעדותו של קצין החקירות ובטרם לובנו הראיות- הינה מרחיקת לכת ויש לדחותה.

ההליכים בתיק העיקרי ומגפת הקורונה

המבקש נעצר עד תום ההליכים נגדו בתאריך 17/12/19, והערר על ההחלטה נדחה ביום 13/1/20. לא נעלם מעיני כי המבקש עצור תקופה כוללת המתקרכת לתשעה חודשים כאשר יוזכר, כי מדובר במבקש שאך מלאו לו 20 שנה. אלא, שהקביעות בדבר מסוכנותו הגבוהה של המבקש בבית משפט המחוזי ובבית משפט העליון, שרירות וקיימות, כאשר חלפו אך כחודשיים ימים מאז החלטת בית משפט העליון.

בנוגע לתיק העיקרי, הגם ששונה המותב אשר ישמע את המשך העדויות, הרי שמאז ניתנה החלטת בית משפט העליון, התחילו להישמע עדים, ועניינו של המבקש קבוע לתזכורת ליום 23/4/20 לקביעת מועדי המשך. בנסיבות אלה, אין מקום לטענה כי עניינו של המבקש נמשך מעבר לסביר באופן בו מתקיימות נסיבות המצדיקות שינוי נקודת האיזון.

כאמור, נטען כי נשקפת סכנה ממשית לבריאותו של המבקש, כמו גם לכלל העצורים, עקב התפשטות מגפת קורונה, וכי יש מקום לשחררו ממתקן הכליאה עקב כך. לאחר הדיון לפני, נשלחה הודעה מטעם ב"כ המבקש לפיה פורסם כי סגן מנהל מרפאה בבית מעצר אבו-כביר נדבק בנגיף, חלק מהעצורים נכנסו לבידוד, וחלק שוחררו.

הגם ששיקול משמעותי זה צריך להישקל במסגרת מכלול הנתונים הנדרשים לעניין, הרי שאין המדובר בשיקול מכריע ועדיין יש לבחון את הצורך למלא אחר תכליות המעצר. עוד יצוין, כי אין החלטה גורפת להורות על שחרור עצורים, ויש לבחון כל מקרה לגופו, כאשר יצוין כי ממסמכים שהוגשו באמצעות המשיבה עולה כי שב"ס נוקט כל פעולה למנוע פגיעה וסיכון של עצורים.

בעניינו של המבקש נקבעה רמת מסוכנות גבוהה הנשקפת מפניו, כאשר החלטת בית משפט העליון ניתנה אך לפני כחודשיים. בהקשר זה, שונים המקרים אליהם הפנה ב"כ המבקש מהמקרה שלפני. כן שונה המקרה הנדון בעמ"ת 20-03-21957 אליו הפנה ב"כ המבקש, שכן מדובר היה בעורר שסבל ממצב בריאותי עובר לפרוץ המגפה.

לאור כל האמור- הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק החלטה לבאי-כוח הצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, ה' ניסן תש"פ, 30 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.